

2. Пасько О.В. Відтворення основних засобів аграрних підприємств в сучасних умовах. – Суми: Козацькийвал, 2004. – 102 с.

3. Прядко В.В. Проблеми відтворення виробничих процесів у молочній промисловості України на сучасному етапі: Автореф. дис. канд. наук / Рада по вивченню продуктивних сил України. – К., 1999. – 22 с.

4. Старицький Т.М. Раціональне відтворення основного капіталу в сільському господарстві: Автореф. дис.канд. наук / ННЦ “Інститут аграрної економіки” УААН. – К., 2006. – 22 с.

5. Старицький Т.М. Методичні основи економічної діагностики відтворення і ефективного використання основного капіталу // АгроІнКом. – 2005. - № 7. – С. 56-60.

6. Швець Н.В. Організаційно-економічний механізм управління відтворенням основних засобів підприємства: Автореф. дис. канд. наук / Національний гірничий університет. – Дніпропетровськ., 2006. – 16 с.

Онуфрійчук Володимир Володимирович

студент спеціальності 7.03060101 «Менеджмент організацій і адміністрування (за видами економічної діяльності)» економічного факультету

Подільського державного аграрно-технічного університету, Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: к.е.н., доцент Ткачук В. В.

УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОЦЕСУ УПРАВЛІННЯ НА ОСНОВІ ОПТИМІЗАЦІЇ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ В АГРАРНОМУ ПІДПРИЄМСТВІ

Як показує практика, наукова обґрунтованість суті управління рішень вимагає комплексного поєднання усіх знань про людину, яка приймає і виконує рішення. Але все-таки потрібно відмітити, що наука стиснена певними рамками свого предмету невзможі забезпечити необхідну комплексність, і це спонукає до пошуку нових методологічних підходів, які б враховували усі наукові підходи до процесу прийняття рішень. Роль управлінської діяльності надто зросла в умовах науково-технічного прогресу, який значно розширив можливості підприємств, організацій та їх керівників при досягненні своєї мети. В тому числі зросла і наукова цінність процесу управління як об'єкта дослідження. На сьогоднішній час багато вітчизняних та зарубіжних вчених присвячують свою діяльність вивченню феномену управлінської діяльності та його базису процесу прийняття управлінських рішень.

На сьогоднішній час ефективність управлінської діяльності пов'язана з такими проблемами:

- суб'єктивізм цілей, який пов'язаний з особами, що приймають рішення;
- велика кількість факторів, що діють на особу, яка приймає рішення в процесі розробки, прийняття та реалізації рішення;
- великий обсяг інформації, яку повинен опрацювати керівник при здійсненні управлінського процесу;
- швидка зміна зовнішнього і внутрішнього середовища, що негативно впливає на процес орієнтації при управлінській діяльності;
- надто звузились часові параметри процесу прийняття рішення, оскільки від швидкості залежить результат.

В довідковій літературі соціальне управління характеризується як вплив на суспільство з метою його вдосконалення, збереження якісної специфіки і розвитку. Щодо діяльності окремої організації, установи чи підприємства, то управління означає сукупність скоординованих заходів, спрямованих на досягнення накреслених в рамках організації певних цілей. Процес управління має місце там, де здійснюється організована діяльність людей з метою досягнення певних результатів. В центрі уваги психології управління знаходяться саме психологічні аспекти управлінської діяльності. В часи становлення системи управління як науки, остання мала декілька термінологічних варіантів.

Доцільно підтримати тих дослідників, які звертають увагу на докорінні зміни системи управління в сучасних умовах державотворення, ринкової економіки, оскільки зміни пройшли в системі відносин між керівником і підлеглими, між власником і найманими працівниками, між державними органами влади та новими приватизованими підприємствами. Змінилась система відносин, що стосується характеристики працівника як окремого елемента виробничої діяльності. Розвинулись ринкові умови, які диктують свої позиції щодо виробництва, відповідно і до виробничого процесу, а як результат і до процесу управління.

Управління варто розглядати в широкому розумінні цього поняття, яке охоплює всю специфіку людських ділових взаємовідносин на різних рівнях, враховуючи економічні, соціальні, психологічні, моральні, правові та інші чинники ефективності цих зв'язків, і визначає роль кожної особистості (чи то суб'єкт, чи об'єкт управління) в системі управління, в здійсненні запланованих завдань. При цьому зміни в управлінні відбудуться за умови опанування позитивним світовим досвідом управлінської діяльності та збереження водночас національної специфіки культури управління, своїх традицій, своєї ментальності.

Отже, управління передбачає керівництво людьми і взаємостосунками між ними в системі ділового спілкування та взаємодії, координацію і організацію їх діяльності, ефективне використання всіх наявних засобів, спрямованих на виконання накреслених цілей і запланованих завдань раціональним, гуманним, економічним і правовим шляхом. І саме вирішення цих усіх питань лежить в площині психології, а саме психології управління, яка в повній мірі здатна вирішити ряд проблем, що сьогодні виникли в системі менеджменту. Залучення професійних психологічних підходів здійснюється вже сьогодні на багатьох зарубіжних та вітчизняних підприємствах для покращення клімату в колективах, збільшення продуктивності праці та досягнення запланованих загальних високих результатів, створення високопрофесійної об'єднаної команди. І саме психологія управління здатна розв'язати проблеми, які виникають в управлінській діяльності, створити мобільні системи підготовки менеджерів, керівних кадрів, спрямованої на розвиток у них професіоналізму, інтелектуального потенціалу світового рівня, інноваційно-творчого стилю управлінського мислення.

Список використаних джерел

1. Василенко В.О. Антикризисное управління підприємством: Навчальний посібник /В.О. Василенко. - К.: ЦУЛ, 2003-428с.
2. Кремень В.Г. Філософія управління: Підруч. для студ. вищ. навч. закл./ В.Г. Кремень, С.М. Пазиніч, О.С. Порномарьов. - К.: Знання України, 2007.-360с.
3. Репин В.В. Бизнес-процессыкомпани: построение, анализ, регламентация/ В.В. Репин. – М.: РИАСтандарты и качество, 2007.-240с.
4. Цимбалюк І.М. Психологія управління: Навч. посіб. /І.М.Цимбалюк. - К.,: ВД Професіонал, 2008.-624с.

Панасюк Леся Олександрівна,

студентка спеціальності 7.04010601 «Екологія, охорона навколишнього середовища» інституту Агротехнологій Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський. Науковий керівник: к.е.н., доцент Мушеник І.М.

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІННЯ ЗНАННЯМИ ТА ВИЩОЮ ОСВІТОЮ

Сучасні підходи до освітньої діяльності в Україні визначені Законами України, "Про дошкільну освіту", "Про освіту", "Про загальну середню освіту", "Про вищу освіту", що прийняті Верховною Радою України, а також урядовою постановою "Про перехід загальноосвітніх навчальних закладів України на новий зміст, структуру і 12-річний термін навчання".

У наш час вища освіта посідає важливе місце у житті багатьох людей. Вона допомагає досягти поставлених перед людиною цілей у житті, а також реалізуватися у ньому. В Україні вища освіта має багато проблем і негараздів, тому вивчення проблеми освіти у нашій країні є одним з першочергових завдань. Реалізація державних зобов'язань України у зв'язку з її приєднанням до Болонського процесу актуалізує необхідність розробки нової системи спільнодержавного контролю та оцінки якості діяльності вищих навчальних закладів, критеріїв їх оцінювання для застосування у публічному моніторингу. Причому, як підкреслює міністр освіти і науки України, "ці критерії мають бути не надумані та бутафорні, а суголосні загальноприйнятим тенденціям і нормам міжнародного оцінювання, які справді визначали б якість і рівень освіти та науки у ВНЗ, давали б оцінку його культурній та просвітницькій діяльності.

Державне управління будь-яким процесом будується на оцінці ситуації результатів управлінських дій і рішень. Проблеми управління вищою освітою певною мірою висвітлюються у працях з державного управління Т. Лукиною, С. Майбородою, В. Огаренком, з філософії та педагогіки -- В. Андрущенко, І. Булах, І. Вакарчуком, В. Вікторовим, Д. Дзвінчуком, О. Ляшенком, О. Мегцаніновим, С. Ніколаском, та ін. Прикрим і парадоксальним є те, що нині управління в інших галузях за своїми типологічними характеристиками є управлінням якістю, а у вищій школі все ще панує перевірка засвоєння знань і оволодіння навичками. Бракує системних наукових досліджень і розробок у галузі державного управління з цієї актуальної проблеми. У таких умовах розвиток вищої освіти є складним і сповненим протиріч. Зокрема якість вищої освіти характеризується:

- парадоксом між вибухом і розпиленням попиту, а також безробіттям серед численних груп дипломованих спеціалістів;
- протиріччям між прагненням до рівності та справедливості і фінансовим обмеженням масовості вищої освіти;
- конфліктом між етичними та моральними вимогами і зловживаннями знаннями і відкриттями тощо.

Дослідники зауважують такі проблеми: нестабільність системи ддержавного управління, сфери досліджень та розробок; відсутність чіткої мети та завдань, низький ступінь взаємодії центральної та регіональної влади, відсутність механізмів рівноправної участі освіти, науки, промисловості та бізнесу у реалізації інноваційної політики. Поступ країни на шляху досягнення цілей Болонського процесу передбачає вивчення досвіду розроблення моделей якості вищої освіти різних країн. Для прикладу, система оцінювання якості вищої освіти Голландії будується на таких показниках діяльності ВНЗ: індивідуальний рівень знань випускників; студентського потоку в цілому; потенціал студентів, прийнятих на перший курс; професорсько-викладацький склад; організація освіти; удосконалення освіти. К. Ішикава, один з провідних фахівців світу (серед небагатьох) у галузі оцінки якості освіти, виокремлює такі показники якості освітнього процесу у вищій школі: особистість викладача і студента, якість навчальних матеріалів, методи навчання, форми контролю управління навчальним процесом, засоби навчання, соціальне, економічне, технологічне, політичне середовище. Говорячи про реформування освіти України, можна зробити висновок, що вона може бути успішною, якщо використовувати три джерела знань: адміністративну статистику, соціологічні дослідження й експертний аналіз. "Дані, узяті з цих джерел знань, дають можливість отримати точні, аргументовані, максимально "об'єктивовані" знання як для узагальнених теоретичних висновків, так і для практики управління й регулювання соціальних процесів і ситуацій у сфері освіти"

Список використаних джерел

1. Вакарчук І.О. Вища школа: Науково - практичне видання / І.О. Вакарчук, В.Д. Шинкарук, К.М.Левківський.// - 6-те вид. - К.: Товариство "Знання" України, КОО, 2008. – С 77-79.
2. Лігоцький А.О. Методи і засоби вирішення завдань проектування освітніх систем нового типу/ А.О. Лігоцький // Навч.-метод. посібник /Нац. акад. внутріш. справ України. - К., 1997.- С 39-40.
3. Алексюк А.М. Педагогіка вищої освіти України// А.М. Алексюк – К.: Либідь, 1998. – С.136-140.